

Farinera de les Obagues o 'La Favorita'

En el paratge de les Obagues, entre el Cardener i la via del tren, des del segle XVII s'aprofitava l'energia hidràulica per a dos molins, els polvorers i un de fariner popularment dit de les Aubagues, que es convertirà el 1861 en la primera farinera industrial de Manresa.

Lluís Virós

La Favorita és al km 25 de la carretera d'Espareguera, l'actual C-1411b, i va ser bastida en estil industrial tradicional i ampliada el 1871. El cos principal, refet el 1924 després d'un incendi, està signat per Alexandre Soler i March, un fet que no es coneixia fins ara, i se li atribueix l'edifici de les sitges de 1916. La indústria està abandonada des del tancament als anys setanta.

En el conjunt destaquen tres construccions: la principal, que està alineada amb el riu i té vuit cossos, l'edifici de magatzem i sitges, i un moll de càrrega situat a l'alçada de la via. Totes tres estaven unides per passarel·les metàl·liques cobertes, que es van desmuntar parcialment per seguretat. Pel que fa a l'edifici principal, els cossos del sud són els més antics i sembla que eren del molí original. Soler i March va reconstruir el cos més gran aprofitant la major part dels murs de càrrega exteriors, el va aixecar canviant les golfes per un tercer pis, va escapar la torre del dipòsit i hi va afegir elements decoratius de caire noucentista com les cornises sustentades per arcuacions de maons o els petits capcers a cada punta de la teulada. També va refer l'estructura

en formigó que ha fet més sòlid l'edifici. És de planta rectangular, planta baixa i tres pisos, amb coberta de teula a dues aigües. L'edifici de sitges destaca per la verticalitat. Està dividit en dos cossos, un d'accés a les sitges al nord, de tres plantes i amb el cos d'escala en forma de torrassa. Les sitges estan en un cos de base rectangular, amb un sòcol de pedra acabat en ceràmica verda i la resta de mur és de maó arrebossat i pintat, amb pilastres d'obra vista. Sota la coberta hi ha dues plantes amb finestres. La teulada és a doble vessant i cal remarcar els gran ràfecs suspesos sobre tornapuntes. Entre els edificis hi ha un pati separat de la carretera per una tanca de ferro.

El catàleg de Manresa en protegeix la volumetria, les façanes i la xemeneia, per la importància social, econòmica i artística, com a referència del passat industrial. La van fundar un grup de socis, entre els que hi havia Vicenç F. Gabriel, primer president de la Cambra de Comerç i Indústria de Manresa. El va succeir en la gestió el seu gendre, Sants Yellestich. Dos dels seus socis, Casajuana i Masana es van separar el 1918 per fer la nova farinera de La Florinda.

[despiece] **PER SABER-NE MÉS:**

Esteve Serra, Lluís Virós, Lucía Juárez i Jaume Serra, *Estudi per a la creació de rutes del patrimoni industrial de Manresa*, treball inèdit per a l'Oficina de Turisme de Manresa, 2007.

Raquel Lacuesta (amb la col·laboració de Francesc Balañà i Lluís Cuspinera): *Alexandre Soler i March arquitecte*. Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, Manresa, 2018.

DOCUMENTACIÓ: Arxiu Comarcal del Bages, fons arxiu municipal de Manresa, permisos d'obres, exp. 23672. [/despiece]